

PRIČA O VELIKIM I MALIM LJUDIMA

Slušate li pažljivo o čemu djeca pričaju, iznenadit će vas njihova neskrivena želja da narastu. Da budu kao tate i mame. Veliki do zvijezda. Djeca misle da će njihov rast biti dovoljan da nadvisi sve oblake i nedaće koje im prijete. Ali to su djeca.

Međutim, zagledate li se u zrcalo i potom potražite oko sebe ljude koji vas okružuju, mogla bi vas zateći nevjerojatna sličnost. Nije li to čudno?!

Kao da godine i iskustvo ljudima ničem nisu poslužili. Oni doista misle da je dovoljno udisati zrak i naći se u pravo vrijeme u restoranu s prikladnim društvom i problem ljudske veličine je riješen. A život voli takve, za igru i primjer, šale. U traženju dobrovoljnih ljudskih promašaja čini i mnoge ustupke. Dopušta im ulazak na pozornicu pod svjetlom svih reflektora, predstavlja ih na TV ekranima, nudi im polazaje, obećava budućnost. A oni nasrću na vrata vječnosti, ne sluteći da će publika napustiti njihovu predstavu prije negoli opće počne jer se svijet nagledao takvih jadnika koji ne mogu dodirnuti dubinu vlastite nesreće.

Ako ne i nađe netko da im dovikne njihovu tugu, pitanje je hoće li se uvrijediti?! A tu je još jedina mogućnost spasenja. Tko nije u stanju podnijeti težinu istine, kako bi podnio težinu slave? Jer slava je privid, ona je tek sjena koja nas prati. Ako se previše osvrćete za njom, mogli biste izgubiti put kojim ste krenuli, zaboravit ćete razloge svoga puta, izgubit ćete sve što ste dosad imali. A kako i ne biste, kad živite da biste vidjeli sjenu. Onaj koji uspravno hoda podnoseći sebe cijela, rast će i više. Bit će veći dajući se i gledajući naprijed. Oni drugi manji su i od djece, od onih koji će to tek biti, bez njih svijet može i takvi mu ne trebaju.

A to nitko ne želi.

Biti nepotreban.